

Gyventi smarkiai

„Kuo labiau trokštame elektroninio gyvenimo būdo, tuo akivaizdžiau rodome savo silpstantį gyvybiškai svarbų troškimą kliautis gyvybiškai svarbiais troškimais. Šis mūsų potraukis akivaizdžiai rodo, kad investuojame savo libidinę energiją į dalykus, kuriems intensyvumas nereikalingas.“

Tristan Garcia, 2016

Parodos pavadinimą įkvėpė spekuliatyviojo realisto Tristano Garcia'os knyga „Intensyvus gyvenimas“ (*The Life Intense*). Pasak šio mąstytojo, mūsų šiandienio gyvenimo sąlyga – nepasotinamas intensyvumo troškimas. Esame neišsprendžiamo vidinio prieštaravimo spąstuose: stengdamiesi atitikti dabartinei epochai būdingą intensyvumo troškimą kartu užsiimame savigriova. Kadangi esame suvokiančios, prisimenančios ir atpažįstančios gyvos būtybės, nuolat ieškome vis stipresnių intensyvumo formų, kurios, deja, slopina mūsų gyvybiškai svarbius troškimus. Priklausomybė nuo šias intensyvumo formas palaikančių skaitmeninių technologijų mus įkalina begaliname rate, nes esame priversti siekti vis didesnio intensyvumo. Garcia'os žodžiais tariant, „kai, ieškodami gyvenimo prasmės, kliaujamės vien intensyvumu, tiek gyvenimą, tiek mūsų mąstymą apima egzistencinis nuovargis“. ¹ Tad mūsų siekiamybė – jaustis gyvais, kol gyvename. Tačiau kaip mums gyventi maksimaliai intensyvų gyvenimą? Kad ir kas nutiktų, turime rasti būdų susidoroti su šiais

iššūkiams ir atsiverti atsitiktinumams, nepasiduoti ir priešintis iššyk ☺

Šiandien nedvejodami kliaujamės algoritmizuotomis internetinių programų rekomendacijomis įvairiausiose srityse – nuo meilės ir sveikos gyvensenos iki nekilnojamojo turto ir finansų. Vos tik įsidiegiame programėlę ir sutinkame su jos naudojimo sąlygomis, mums iššyk palengvėja. Esame priklausomi nuo prijungtųjų objektų (*connected objects*), tokių kaip mūsų išmanieji telefonai: skaitmeninėmis technologijomis formuojame, perkuriame ir atnaujiname savo patirtis.

Laidais perduodami ne tik duomenys, bet ir nuojauta, nerimas, užuojauta, bjaurėjimasis, abejonės, baimės, meilė, nostalgija, pasitikėjimas, gėda ir palankumas. Skubriai slinkdami ekrano turinį tampame perpildyti 5G technologijos įsiūbuotų emocijų, kurios išsilieja internetinėmis interakcijomis: savo būseną perduodame *postindami*, *perpostindami*, *tagindami*, įrašinėdami ir *laikindami*. Intensyvumas – tai kriterijus, pagal kurį nustatome paties laikmečio vertę.

Mūsų kūnai sudaryti iš 60 % vandens ir 140 % duomenų, tad mūsų yra visi 200 %.

Gyvename tam, kad kauptume, augtume ir vystytumės, nors tai nebūtinai reiškia, jog susimąstome, ar etiška nertis iš kailio ieškant maksimalios savo pačių versijos. Savo širdies plakimą registruojame išmaniųjų telefonų kameromis, vaisingumus – programėle, instaliuojame portretų filtrus, kolektyviai reitinguojame vynes ir klausiamo patarimų, ką ir kur valgyti. Tarsi pasiklausę mūsų privačių pokalbių, išmanieji telefonai siūlo individualizuotas rekomendacijas. Aklai kliaujamės įrenginiais kontroliuojančiais mūsų pagreitintus gyvenimus. Tačiau jų trūkumai, šališkumas ir primesta pasaulėžiūra daro poveikį mūsų interakcijoms, o mūsų kuriami skaitmeniniai pėdsakai grįžta naujomis vartotojiškumo ir bendruomeniškumo formomis. Kokiais scenarijais, istorijomis ir vaizdiniais mūsų intensyvus ir prieštaringas gyvenimo būdas pasireiškia meno pasaulyje?

Gyvendami vien dėl didesnio intensyvumo, patenkame į nuobodulio ir rutinos gniaužtus². Intensyvumas lengvai netenka savo žavesio. Tačiau bandymas susidoroti su intensyvumu yra ne ką geresnis už ekstremalaus intensyvumo siekį. „Tai, kad ėmėme trokšti robotų, reiškia, jog esame apimti nuobodulio, kurį kelia rutina tapęs intensyvus mūsų pačių gyvenimas.“³ Tačiau paroda „Gyventi smarkiai“ nesiekia gąsdinti dirbtiniu intelektu, besikėsinančiu išstumti žmoniją, ar šlovinti algoritmizuotą ateitį. Ji greičiau bando apmąstyti mūsų dabarties situaciją ir savijautą technologijomis medijuojamame gyvenime.

Parodoje, pasitelkiant materiją, vaizdą, garsą, kalbą ir ritmą, apmąstomi sąryšiai tarp skaitmeninės ir fizinės plotmių. Dauguma darbų buvo sukurti menininkams reziduojant Nidos meno kolonijoje. Paroda „Gyventi smarkiai“ kviečia atsiverti atsitiktinumams ir patirti meno kūrinius keliaujant po įvairias kolonijos vietas. Ši savotiška kūrinių matrica kviečia permąstyti egzistuojantį šabloną, kur mums nelieka kito pasirinkimo kaip judėti, sukiotis, kilnotis ir blaškytis po šią intensyvumo kulto zoną.

Bibliografinės nuorodos:

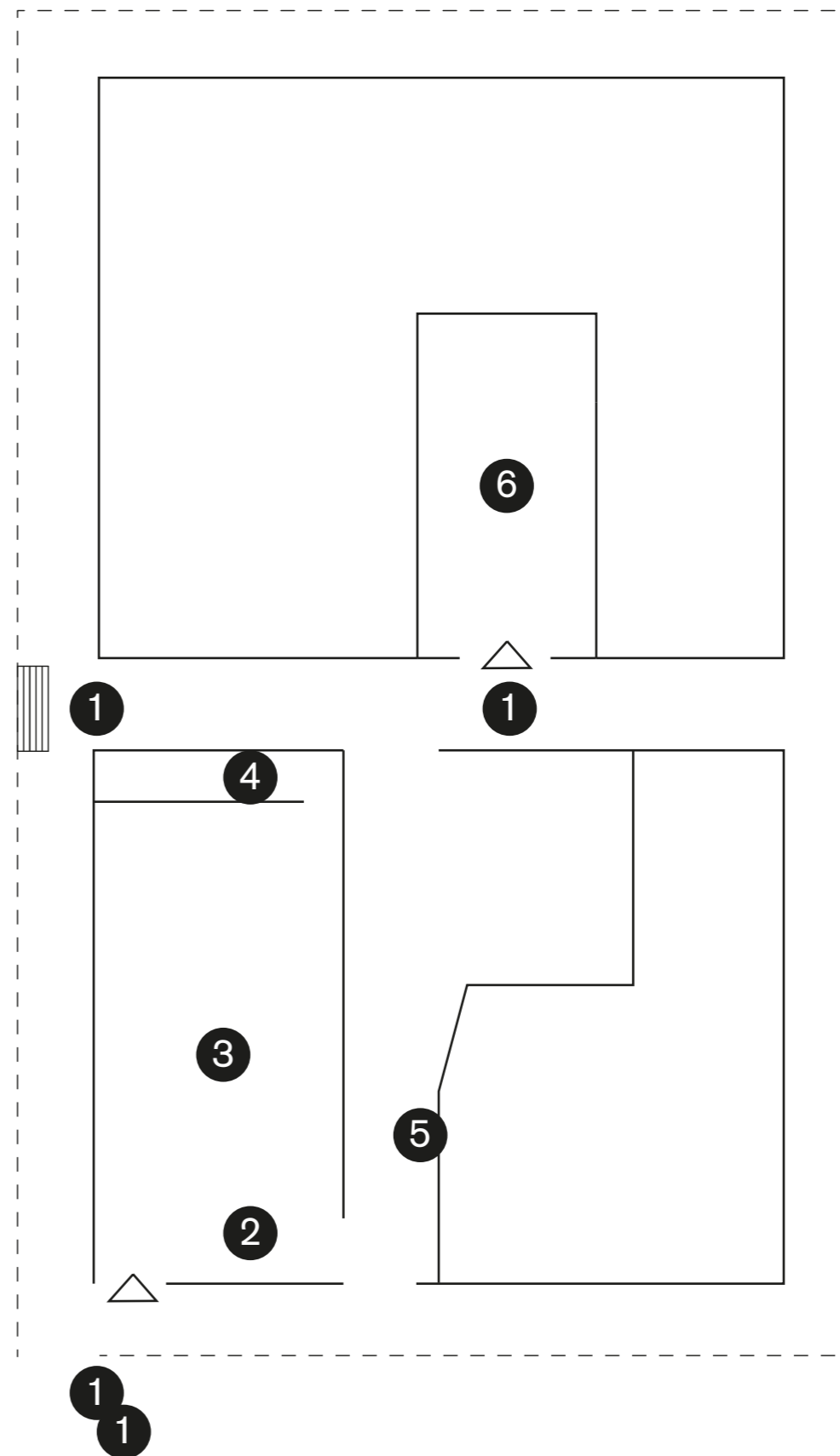
Ed Finn, *What algorithms want: imagination in the age of computing*, Cambridge, MA: The MIT Press, 2015.

Tristan Garcia, *The Life Intense*, transl. by Abigail RayAlexander, Christopher RayAlexander, Jon Cogburn, Edinburg: Edinburg University Press, 2018.

Athina Karatzogianni, Adi Kuntsman (ed.), *Digital Cultures and the Politics of Emotion: Feelings, Affect and Technological Change*, London: Palgrave Macmillan, 2012.

DOVILĖ TUMPYTĖ (Lietuva) yra nepriklausoma meno kritikė ir kuratorė. Dailės istorijos ir teorijos doktorantūros studijose (2013–2018) Vilniaus dailės akademijoje ji konstravo koncepcinį modelį meno praktikų analizei, kuriose žiūrovo patyrimo laiko perorganizavimas tampa esminiu meno kūrimo principu. 2007–2015 m. dirbo kuratore Nacionalinėje dailės galerijoje Vilniuje, kurioje kelerius metus taip pat vadovavo Dailės informacijos centrui.

MARINA VALLE NORONHA (Brazilija / Suomija) yra nepriklausoma kuratorė, tyrinėjanti parodas kaip mediją – erdvę, kurioje lankytojai patiria eksponuojamus meno kūrinius ir aplinkos elementus. Valle Noronha yra šiuolaikinio meno tyrėja ir doktorantė Helsinkio Aalto universitete. Tyrinėdama muziejinių kolekcijų „elgesio normoms“ nepaklūstančius objektus, ji siekia permąstyti kuravimo ir kolekcionavimo sampratas. Valle Noronha įgijo kuratorinių studijų magistro laipsnį Jungtinių Valstijų CCS Bardo koledže. Kuratorės kelionę į Nidos meno koloniją finansavo Šiaurės–Baltijos šalių mobilumo programa.

1. REBECCA STEPHANY & MATHIAS LEMPART

2. STEVE & SAMANTHA

3. MARIANNE VIERØ

4. ULIJONA ODIŠARIJA

5. IGNAS PAVLIUKEVIČIUS

6. ŽYGIMANTAS KUDIRKA

1 Tristan Garcia, *The Life Intense* (Edinburg: Edinburg University Press, 2018), 114.

2 Ibid, 128.

3 Ibid, 135.

1.
REBECCA STEPHANY & MATHIAS LEMPART
„My So-Calleds“, 2019
Portretų filtras *Facebook* ir *Instagram* platformoms; lazerinė graviūra medžio plokštėse; ant metalo grandinių pakabintos tekstilės atraižos su atspausdinta grafine novele; parodai skirti logotipai ir grafinis dizainas

Rebecca Stephany ir Mathias Lempartas yra tarpdisciplininiai grafinio dizaino kūrėjai. Jų Nidos meno kolonijos parodai skirta kolaboracinė kūryba kerta įvairius intensyvumo lygmenis ir naikina perskyras tarp tokių binarinių opozicijų kaip realybė ir virtualybė bei taikomasis ir vaizduojamasis menas. Menininkai klausia, ar būtina išgyventi potyrį, kad jis būtų laikomas realiu. Jų kolaboracija yra poliamorinė ir lipni: per visą projekto „Gyventi smarkiai“ laiką susiformavo daugybė informacijos sluoksnių – kuo daugiau ieškojimo, tuo daugiau radybų. Įkvėpimo šaltinių gali tapti tiek Nidos kapinėse aptikta medžio raižyba, tiek interneto žaidimų teorijos. Parodai skirtame darbe Stephany ir Lemparto tyrimas išsiskleidė įvairių medijų formatų grįžtamuoju ryšiu: plakatas virto individualiomis eksponavimo plokštumomis, kurios paveikė portretų filtro programėlės dizainą, paskatinusį atsirasti grafinę novelę, o ši savo ruožtu formavo vizualią parodos tapatybę. Pasak pačių menininkų, bendradarbiavimas šioje parodoje buvo lyg šokinėjimas tarp skirtingų minčių, medijų ir platformų. Bendros kūrybos nelinijškumas sujungia meno kūrinius, *Skype*, *WhatsApp* ir *DropBox* platformas bei skirtingas laiko zonas. Po koloniją pasklidusioms Stephany ir Lemparto sukurtoms eksponavimo plokštumoms tenka lankytojus pasitinkančių ir įvairius įsitraukimo būdus siūlančių personažų vaidmuo. „Ar nesame priklausomi nuo savo skaitmeninių įrenginių lygiai taip pat, kaip pagony Lietuviai kadaise buvo priklausomi nuo saulės, mėnulio ir griaustinio dievų?“, savo grafinėje novelėje klausia menininkai. Ir čia pat prieina prie išvados: „Galbūt šis troškimas būti priklausomiems nuo aukštesniųjų jėgų būdingas visiems žmonėms. Tai, ko gero, yra pati žmogiškojo būvio sąlyga.“ Kūrinyje tikėjimą mistinėmis galiomis menininkai prilygina skaitmeninių įrenginių kultui. Vienoje informacinio stendo pusėje jūs rasite „My So-Calleds“ (2019) – meno kūrinių ir grafinio dizaino kombinaciją, sudarytą

iš kūrybinį bendradarbiavimą vaizduojančios grafinės novelės ir *Facebook* bei *Instagram* platformoms skirto portretų filtro, kuriuo galima naudotis Nidos meno kolonijoje ir aplinkinėje teritorijoje. Stephany ir Lempartui „My So-Calleds“ yra ir vizualinė mūsų vadinamųjų „gyvenimų“ psichograma.

Savo naujausiuose projektuose dizainerė, menininkė ir edukatorė Rebecca Stephany (Vokietija) tyrinėja menininko kūną kaip pagrindinę kūrybinio savęs pažinimo, savirealizacijos ir identiteto kūrimo terpę, naudodama (savęs) formavimo ir rodymo politikos žodyną. Stephany yra komunikacinio dizaino profesorė Karlsruhės Meno ir dizaino universitete, o kritinių studijų (*critical studies*) magistro laipsnį įgijo Sandbergo institute. rebeccastephany.com

Mathias Lempartas (Vokietija) yra nepriklausomas grafikos dizaineris. Jis kuria vaizduojamąjį ir taikomąjį meną, derindamas persidengiančius ir tarpusavyje sąveikaujančius meninius ir komercinius interesus. Lempartas dažnai bendradarbiauja su įvairių teorinių krypčių atstovais. Komunikacinį dizainą studijavo Paryžiuje ir Amsterdame, o diplomą įgijo Karlsruhės Meno ir dizaino universitete. mathiaslempart.com

Du mėnesius trukusią menininkų rezidenciją Nidos meno kolonijoje finansavo Vilniaus Goethe'ės institutas.

Norintys išbandyti portretų filtrą „My So-Calleds“, apsilankykite tinyurl.com/yynumyxc arba nuskaitykite QR kodą.

2.
STEVE & SAMANTHA
„thread metal mesh wave“, 2019
Garso instaliacija

Pasak muzikos grupės „Steve & Samantha“ narių, meninė kūryba teikia kur kas daugiau malonumo, kai ji praturtinama improvizacinės muzikos aspektais. Grupės nariams tai yra būdas atsakyti savininkiškumo ir kurti bendrą patirtį. Grojimas kartu leidžia patirti tiek antagoneizmą, tiek harmoniją. Reziduodami Nidos meno kolonijoje menininkai tyrinėjo garso tapsmo muzika galimybes ir šiuolaikinių technologijų įtaką klausymosi praktikoms. Parodai „Gyventi smarkiai“ grupė „Steve & Samantha“ sukūrė instaliaciją, sudarytą iš originalios muzikos grojaraščio ir akustinės parodos erdvės savybės keičiančių objektų. Jie pabandė įsivaizduoti „maištaujančią“ algoritmą, kuris liaujasi filtravęs informaciją nuo triukšmo. Šiame projekte menininkai tyrė ribas tarp triukšmo ir muzikos nulemiančius faktorius ir tai, ar šias ribas įmanoma apibrėžti tokiomis kategorijomis kaip nuotaka, gyvenimas, sąsaja ir energija. Ar įmanoma patirti muziką iš neutralios pozicijos – savotiško pradinio taško, – ar vis dėlto mūsų troškimų metaduomenys mums iš esmės neleidžia suvokti muzikos lyg girdėtume ją pirmą kartą? Muzika mums leidžia patirti skirtingą laikiškumą – grodami jaučiamės su kažkuo susiję, net jei ši sąsaja yra vienkartinė ir daugiau niekada nepasikartosianti. Kokius dėsningumus mūsų smegenys bando suvokti ir perskaityti? Šiandien tarp mūsų kūnų ir skaitmeninių technologijų dingsta visi pertrūkiai: naršymas po Twitter žinutes, žinių skaitymas ir elektroninio pašto rūšiavimas tampa klausymosi dalimis.

Londonė susibūrusi muzikos grupė „Steve & Samantha“ – tai menininkų James'o Lowne (Jungtinė Karalystė) ir Ulijonos Odišarijos (Lietuva) duetas, kuriantis eksperimentines dainas ir popmuziką. Meno studijas „Slade“ meno mokykloje Londonė Lowne ir Odišarija baigė atitinkamai 2015 ir 2016 m. soundcloud.com/steveandsamantha

3.
MARIANNE VIERØ
„Seilynas“, 2019
Instaliacija

Parodai „Gyventi smarkiai“ skirta Marianne Vierø instaliacija gimė ir buvo realizuota Nidos meno kolonijoje. Naudodama lubų karkaso ir parodų erdvėje esančių juodų užuolaidų kombinaciją kaip trimačio modeliavimo aplikacijos darbalaukio analogą, menininkė jungia skaitmenybę ir fizinę aplinką į vientisą tyrimų erdvę, kurioje nagrinėjamos algoritminėms struktūroms priešpriešinamos subjektyvios strategijos. Kuriant dialogą tarp trimačių atvaizdų ir apčiuopiamų medžiagiškumų, instaliacija išauga į daugybę elementų sujungiančią pinklią sistemą, kurią sudaro tokie elementai kaip scenos konstrukcijos, medžio struktūros, skaitmeninio teptuko potėpiai, paplūdimio šlepetės ir smėlio gipsinės išliejos. Skaitmeninio teptuko potėpiai, menininkės nuomone, tobulai įkūnija algoritmo ir neprognozuojamo asmens derinį. Jų susieta ši, atrodytu, padrika erdvinė instaliacija skatina pergaltoti, ką mes vertiname fiziniame pasaulyje – tokiam, kokį pažįstame, ir kompiuterizuotose jo versijose. Spalva, tekstūra, materija, funkcionalumas, gamybos būdai, pasikartojimas ir mastelis verčia įvairius elementus įsitraukti į panašumų ir skirtumų žaismę, kurioje asociacijos pajėgios ištirpdyti nusistovėjusias kategorijas ir vertinimo sistemas. Vierø kviečia tapti nerūpestingais jos sukurto nedidelio, bet paslaptingo pasaulio tyrėjais ir taip ištrūkti iš įprastų mąstymo vingių.

Marianne Vierø (Danija) gyvena ir kuria Kopenhagoje ir Berlyne. Taikydama žodžių žaidimų galią atskleisti kalbos savybes ir naudodama pačios kuriamą vizualinį žodyną, menininkė kuria instaliacijų, skulptūros ir atspaudų formato absurdo rebusus. Vierø studijavo Gerrito Rietvelde akademijoje Amsterdame ir TAIK meno ir dizaino mokykloje Helsinkyje. mariannevierø.com

4.

ULIJONA ODIŠARIJA

„Mirštanti gulbė“, 2016

2 min. 9 sek., be garso, kilpa.

Kūrinyje „Mirštanti gulbė“ Ulijona Odišarija užfiksavo savo mamą, viename pokalbyje per Skype prisimenančią mirštančios gulbės solo iš baletu „Gulbių ežeras“. Priartintame ekrano vaizde ranka tampa sparnu. „Kai dar buvau maža mergaitė, šį judesį su mama kartais rodydavome viena kitai pasižiūrėjusios spektaklį operos ir baletu teatre. Banguojanti ranka mums įsiminė labiausiai. Pagrindinis mirštančios gulbės šokis reikalauja didelės techninės meistrystės, šio vaidmens balerinos siekia nuo pat mažens. Mudvi su mama nebuvome balerinos, bet abi tikėjome, kad šį judesį atliekame nepriekaištingai“, – sako menininkė. Mirštančios gulbės solo šokį sukūrusio choreografo *Michailo Fokino* anūkė Isabelle yra įsitikinusi, kad šis baletas yra ne apie baleriną, kuri geba pavirsti gulbe, o apie mirtį, – gulbė čia tampa mirties metafora. Skaitmeninis plazdančios rankos vaizdas poetiniame Ulijonos kūrinyje tai ryškėja, tai nyksta aštrios lango šviesos ir kambario tamsos fone: jis kalba ne tik apie šio judesio įkūnytą gyvenimo patirtį, bet ir verčia klausyti apie mūsų ryšio vienas su kitu glaudumo, atvirumo ir trapumo svarbą.

Kūryboje Ulijona Odišarija (Lietuva) naudoja įvairias medijas, tokias kaip video, objektai, fotografija ir performansas. Ji taip pat kuria muziką kartu su savo grupe „Steve & Samantha“ (nuo 2017) ir didžėjauja alter ego vardu Sweatlana. Greta meninės praktikos ji rašo ir publikuojasi tokiose internetinėse platformose kaip AQNB bei įvairiuose savadarbiuose leidiniuose (*zines*). Ji yra baigusi medijos menų magistro studijas „Slade“ meno mokykloje Londone (2016). ulijona.com

5.

IGNAS PAVLIUKEVIČIUS

„Dragging“, 2017

3 min. 44 sek., kilpa. Filmavo Indrė Urbonaitė.

Kūrinyje *Dragging* menininkas Ignas Pavliukevičius namie atlieka gana absurdišką veiksmą: saugos diržais prisitvirtinęs prie elektrinės gervės, vienu mygtuko paspaudimu įjungia mechanizmą, tempiantį jo kūną link variklio, kartkartėmis pakeisdamas poziciją. Šis procesas, žvelgiant iš šono, atrodo paprastas ir juokingas, tačiau pačiam menininkui ilgainiui ima kelti nepatogumą, fizinį skausmą ar net pavojų. Šioje vietoje eksponuojamas kūrinys įsispaudžia į kasdienės Nidos meno kolonijos rutinos epicentrą, panašiai kaip technologijos į mūsų gyvenimus, – kartais jos palengvina gyvenimą, bet kartu vilioja likti namie ir užsimiršti „prisijungus“. Menininkas klausia, ar primygtinis skaitmeninio pasaulio siūlymas aktyviai dalyvauti – spausti „patinka“, dalintis, komentuoti, žaisti ir diskutuoti, pirkti įrankius ir programėles, kurios ima sekti kiekvieną žingsnį vos tik sutinki su naudojimo sąlygomis jų net neskaitęs, – nėra tik iliuzija, kad mes turime laisvę sprendimus priimti patys. Ar mes kontroliuojame technologijas, ar technologijos kontroliuoja mus?

Ignas Pavliukevičius (Lietuva) kuria performansus ir interaktyvių medijų instaliacijas, tyrinėdamas žmogaus ir technologijų santykio dviprasmybę bei pilkąsias zonas. Interaktyviųjų medijų dizaino bakalauro laipsnį įgijo Hagos Karališkajame meno koledže (2017), o meno magistro laipsnį – Vilniaus dailės akademijoje (2019). ignaspav.com/

Darbo sukūrimą iš dalies finansavo Lietuvos kultūros taryba.

6.

ŽYGMANTAS KUDIRKA

„Nebūtybių seksualumas“, 2019

40 min. trukmės fiktyvi radijo transliacija specialiai modifikuotame automobilyje

Viskas prasidėjo nuo 2019 m. sukurto „Vilniaus energijos“ muzikinio vaizdo klipo „Bepilotė mašina“, kurį Kudirka su savo komanda transformavo į įtraukiančią instaliaciją. Muzikinis klipas pasakoja keistą futuristinę istoriją apie autonominį – b-e-p-i-l-o-t-į – automobilį ir netikėtai užsimezgasį flirtą su pakeleiviu. Automobilis iš klipo atsiduria tiesiai parodų salėje, o tu – keleivio vietoje. Išiktas to paties likimo, per kelias minutes gali patirti Stokholmo sindromą ir, kol bandysi suvokti judėjimo kryptį, galiausiai įsimylėsi savo pagrobėją – robotinį Kudirkos kūrinių. Kuo paremta tokios traukos tikimybė? Ar įmanoma susituokti su mašina? Automobilis jaučia jį supančią parodų erdvę: viskas, kas čia vyksta, akimirksniu įtraukiama į paralelinę visatą, kurios veiksmo fabulą režisuoja nebūtybių seksualumas. Kūrinio viduje lankytoją apninka dvigubos realybės jausmas, nes automobilį supa vaizdo projekcijos, kuriančios judėjimo įspūdį kelyje. Garso takelis – tai fiktyvi radijo transliacija, palaipsniui išsiskleidžianti ir papildanti distopinį vaizdo klipo ir pačios instaliacijos pasaulį. Pasak Kudirkos, tai bus viena intensyvesnių sėdimų patirčių.

Kūrinio „Nebūtybių seksualumas“ komanda: Vytas Narbutas (techninis inžinierius), Antanas Dubra (automobilio *tiuningavimas* ir dizainas), Adas Gecevičius (garso inžinierius) ir UAB „Madstone“ (kompiuterinė grafika). „Vilniaus energijos“ vaizdo klipą „Bepilotė mašina“ galima peržiūrėti čia: youtu.be/pKFcdwls2kg.

Žygimantas Kudirka (Lietuva) yra rašytojas, menininkas ir atlikėjas, dirbantis interaktyviosios poezijos, dirbtinės kalbos ir avangardinio repo srityse. Kudirka siekia atrasti universalų dialektą, kurį galėtų suvokti augalai, gyvūnai ir kūdikiai bei būsimos evoliucijos grandys. 2010 m. Kudirka įgijo lingvistikos bakalauro diplomą, o jo diplominis darbas apie distopijas buvo įvertintas 100/100 balų.

Menininkai:
Žygimantas Kudirka
Ulijona Odišarija
Ignas Pavliukevičius
Rebecca Stephany
ir Mathias Lempart
Steve & Samantha
Marianne Vierø

Kuratorės:
Dovilė Tumpytė ir
Marina Valle Noronha

Komanda:
Rasa Antanavičiūtė
Vytautas Michelkevičius
Indrė Liškauskaitė
Julija Navarskaitė
Goda Aksamitauskaitė
Kęstutis Minderis
Linas Ramanauskas
Laura Grigaliūnaitė
Andrej Vasilenko

Parodos gidės:
Giedrė Malūkaitė
Vėjūnė Tamuliūnaitė
Austėja Tavoraitė
Karolina Tomkevičiūtė
Viktorija Smailytė
Gabrielė Liaugminaitė

Vertimas:
Tomas Čiučelis

Redagavimas:
Katie Lenanton
Dangė Vitkienė

Dėkojame:
Aleksandrai Fominaitei
Virginijai Januškevičiūtei
Laurai Kaminskaitei
Astai Vaičiulytei
Šiuolaikinio meno centrui
(Vilnius)

Organizatorius

Vilniaus
dailės
akademija

**NIDOS
MENO
KOLONIJA**

Rėmėjai:

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

GOETHE
INSTITUT

THOMAS MANN KULTŪROS CENTRAS
Thomas-Mann-Kulturzentrum

NORDIC-BALTIC
MOBILITY
PROGRAMME

Culture

DANISH ARTS FOUNDATION

NERINGOS
SAVIVALDYBĖ